

Πρὸς τὸν Λεβίδην ἐπιστολὴ
τοῦ θεογύμου τοῦ Φασουλῆ.

Ἀγαπητέ μου Νικολῆ..

Κι' ἐγὼ καὶ ἄλλοι φίλοι
διὰ τὸν νέον θρίαμβον σ' ἀσπάζονται ἄσπερα χεῖλη.
Βῆμα πρὸς βῆμα ἀκολουθῶ τὴν τόσην προοδόν σου,
θαυμάζω δὲ κατ' ἐξοχὴν τὸ ὑποκείμενόν σου
καὶ βλέπω μ' ἐνθουσιασμόν πῶς ἀληθῶς προκόπτεις
καὶ ὅτι ὄλων ἔγινες ἀνακριτὴς κι' ἐπόπτης.

Ἀγαπητέ μου Νικολῆ, μεγάλε πατριῶτα,
ἐσὺ ποῦ γιὰ τὸ ἔθνος μας φροντίζεις πρῶτα πρῶτα,
ὦ σῶτερ καὶ ὑπέρμαχε τῆς δυστυχούς πατρίδος,
ἐσὺ ὅπου μᾶς ἔσωσες ἐκ τόσης καταιγίδος,
ἐσὺ ποῦ ἀνεκάλυψες τὸν στυγερόν προδότην
κι' ἐν μέσῳ τὸν σωτήρων μας κατέχεις θέσιν πρώτην.

Ἀγαπητέ μου Νικολῆ, καμάρι μου κι' ἐλπίς μου,
ποῦ πρῶτον σὲ ἀπήνησα ἄσπερα τῆς ζωῆς μου,
ἀστροπελέκι, σίφουνα, φωτιά κι' ἀνεμοζάλη,
λαττωμένο μου κορμί καὶ δυνατὸ κεφάλι,
ἐσὺ ὅπου ἀνέκρινες κι' ἐμένα μιά φορά
μὲ τὸν Εὐρώτα τὸν γνωστό καὶ τὸν Μαυρομαρᾶ.

Ἀγαπητέ μου Νικολῆ, μογαδικὸ φυντάνι,
ποῦ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἀλύπητα βαρεῖς
καὶ δίχως σὲ δὲν εἰμπορεῖ δηρὸ βήματα νὰ κάνη
κι' ὁ Ράλλης ὁ παλληκαρᾶς καθὼς κι' ὁ Θεοδωρῆς
κι' ἂν δὲν ἀνοίξῃς τὸ ἀβρόν κι' ἀπύλωτόν σου στόμα,
καθόλου δὲν ταράσσεται τὸ ἓνα κι' ἄλλο κόμμα.

Μέσα ἄσπερα τὴν πολλή καὶ μὲς ἄσπερα τὸ χάλι ποῦχω
ἀνέγνωσα εἰς τὴν σειρὰν κι' ἐγὼ τῶν πρακτικῶν
πῶς μιά φορά ἐχάριζες κάθε παλρὸ σου ροῦχο
ἄσπερα τὴν διπλωμάτην Ἰουρργόν τῶν Ἐξωτερικῶν,
πῶς μὲ αὐτὰ ἐνδύνετο κι' αὐτός κι' ἡ φαμελιέ του,
μὲ ἀποφορία δηλαδή καὶ ὄχι μὲ δικά του.

Ὡς τώρα μοῦ ἐφαίνεσο μονάχα ἐπιστήμων
κι' ἐξαίρετος πολιτικός καὶ ρήτωρ τῆς βουλῆς,
ἀλλὰ ποτὲ δὲν εἴξευρα πῶς εἶσαι κι' ἐλεήμων,
μὰ τώρα τῶμαθα κι' αὐτὸ μετὰ χαρᾶς πολλῆς.
Ἐλπίζει δὲ ἀργότερα κι' ὁ Φασουλῆς ὁ τάλας
τοῦ Νικολάκη ἀρετὰς ν' ἀνακαλύψῃ κι' ἄλλας.

Αὐτὸ τὸ νέο, Νικολῆ, παρηγοριὰ τοῦ κόσμου,
μ' ἐφάνη—πῶς νὰ σοῦ εἰπῶ—ὡσὰν ραχὰτ λουκοῦμι
κί' ἐσταύρωσα τὰ χέρια μου καὶ εἶπα μοναχός μου,
«ἀφοῦ μὲν ἡμέρα ἐντυνες τὸ σπῆτι τοῦ Δραγούμη,
ὡς ἐλεήμων ἄνθρωπος βεβαίως θὰ θελήσης
κανένα σου παληόρρουχο κί' ἐμένα νὰ χαρίσης.»

Καὶ τώρα ὅτε τὸν λαὸν βαρεῖς μαστίζουσι φόροι
μετὰ δακρύων ἔρχομαι νὰ σὲ παρακαλέσω
νὰ μοῦ δοθῆ κανένα σου ἀρχαῖο ἀποφόρι,
γιατὶ δὲν ἔχω, Νικολῆ, σουρτοῦκο νὰ φορέσω.
Κί' οὔτε βρακὶ ὁ ράφτης μου δὲν κάνει βερεσὶ
καὶ διὰ τοῦτο ἔρχομαι γονυκλινῆς πρὸς σέ.

Ἐλέησόν με, Νικολῆ, κατὰ τὸ ἔλεός σου
καὶ ἀποφόρια στείλε μου καὶ σοῦ καὶ τοῦ πατρός σου.
Γιὰ κῦτταξε, παρακαλῶ, εἰς ὅλα τὰ ντουλάπια
κί' ὡς ἄνθρωπος μὲ ὄνομα καὶ φήμην εὐεργέτου
στεῖλε καὶ τίποτα παλὰ παπούτσια ἢ τσουράπια
ὅτὸ σπητικὸ τοῦ Φασουλῆ καὶ εἰς τοῦ Περικλέτου.

Ἐλέησόν με, Νικολῆ καὶ τρέξε νὰ με σώσης,
ἐρεύνησον ἐντός κί' ἐκτός τοῦ πατρικοῦ σου οἴκου
καὶ ἂν δὲν εὔρης τίποτα καὶ εἰς ἐμὲ νὰ δώσης,
στεῖλε κανένα ἰώβρακο τοῦ προσφιλοῦς Στεφίκου.
Ἄς εἶναι καὶ ἀσπρόρρουχο, τὸ δέχομαι κί' ἐκεῖνο,
ροῦχο νὰ εἶναι μοναχὰ κί' ἐγὼ δὲν τὸ ἀφίνω.

Ἐντός ὀλίγου ἐβδομάς μᾶς ἔρχεται μεγάλη
καὶ θέλω σὰν χριστιανός κί' ἐγὼ νὰ μεταλάβω,
ἀλλὰ δὲν ἔχω ἐνδυμα σὲ τοῦτο μου τὸ χάλι,
καὶ ἂν μοῦ στείλῃς τίποτα θὰ μ' ἔχῃς πάντα σκλάβο.
Ἄν σὺ μὲ τὰποφόρια σου δὲν μ' ἐλεήσης μόνος,
θὰ μείνω ἔξωθεν κί' ἐγὼ τοῦ ἱεροῦ νυμφῶνος.

Ἐσὺ ποῦ ἄλλοτ' ἐντυνες τὸ σπῆτι τοῦ Δραγούμη,
ἐσὺ ποῦ ἔσωσες πολλούς καὶ μέσ' ἀπ' τὸ μπουντροῦμι,
ποῦ ἐλεήμων Νικολῆς καὶ φαίνεσαι καὶ εἶσαι
κί' ἐμένα τὸν θεόγυμνον καὶ ρακενδύτην ντύσε.
Σῶσε καὶ ἄλλην ὑπαρξιν, χρυσέ μου Νικολῆ
καὶ δέξου ἀσπασμούς πολλούς...

τοῦ φίλου Φασουλῆ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Δόξα νᾶχη ὁ θεὸς
κί' ἐτυπώθη ὁ Ρ ω μ ῆ ο ς.

Ἀγγέλλομεν εἰς τὸ κοινὸν μετὰ χαρᾶς μεγάλης
πῶς πλήρη σώματα Ρ ω μ ῆ ο ὕ ἐτύπωσ' ἢ Ἐστία
κί' ἂν θέλῃς ἴσ'τὰ βιβλία σου καὶ τὸν Ρ ω μ ῆ ὁ νὰ βάλῃς,
διὰ νὰ βλέπῃς κάποτε τοῦ Φασουλῆ τᾶστεια,
εἰς τὴν Ἐ σ τ ῖ α ν πῆγαινε κί' εἶναι γνωστός ὁ δρόμος...
ἡμῆ δραχμαὶ τριάκοντα ὀλόκληρος ὁ τόμος.

Περίφημα ποτά,
καθὼς καὶ φαγητά.

Ἐἰς τὴν Βουλὴν ἀπέναντι, ὅτὸ Π ρ ῶ η ν Κ α θ ε σ τ ὁ ς,
ποῦ ὁ Κωνσταντινόπουλος τὸ ἔχει ὁ γνωστός,
ἐκεῖ σαλάμια καὶ ψητά καὶ πρώτης μακαρόνια
καὶ τσοκολάτα καὶ καφρές καὶ τσαῖ καὶ καπόνια,
ἐκεῖ κρασιὰ τοῦ Σόλωνος καθὼς καὶ τοῦ Πετσάλη
καὶ ρετσίνατο κόκκινο καὶ μπύρα ὅτὸ μπουκάλι
καὶ τέλος πᾶν ἐδώδιμον ποικίλον κί' ἐκλεκτόν
κί' ὡς ὅτὸ πρῶτ' εὐρίσκεται δι' ὅλους ἀνοικτόν.

Καθένας κρασοπότης
ἂς πιῇ κρασάκι πρώτης.

Ἐτοῦ Σοφοκλέους τὴν ὁδὸν, εἰς τοῦ Βοσσίο καρσί,
θὰ βρῆτε Σκοπελίτικο ἀθάνατο κρασί,
ὅπου ἀφίνει μυρωδιὰ ὅτὸ σιόμα καὶ στὰ χεῖλια
καὶ τρέξετε ν' ἀδεῖάσετε καμμιὰ μικρὴ μποτίλια,
διότι, ὡς γνωρίζετε, γενναῖοι κρασοπόται
κί' ὁ οἶνος τὰς καρδίας μας εὐφραίνει πότε πότε.

Λαμπρὸν Ξενοδοχεῖον
πλησίον τῶν Χαυτείων.

Ἐστὴ Θ ρ ᾶ κ η φτήνια, ὄρεξις καὶ χίλια δὲθὸ καλά,
μὰ ἔχει κί' ἰδιαιτέρα δωμάτια ὠραῖα,
ποῦ δίχως μὲν ἐνόχλησι καὶ χρήματα πολλὰ
διασκεδάξει σὰν θεὸς ἢ καθεμὶὰ παρέα.
Χουζοῦρι, περιποιήσις, πολλὴ καθαριότης
καὶ φαγητὰ ἐξαιρετὰ καὶ ρετσίνατο πρώτης.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφφενὲ τῶν Ἐθ' Φρονούντων— νύκτα ἡμέρα συζητοῦνται
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια, σαντοῦβρια — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαϊδάρι